

'Ik schrijf nu boeken omdat ik het leuk vind '

Vijf vragen aan ... Frank van Rijn

Hoe kwam je op het idee om in Midden-Amerika te gaan fietsen?

Toen ik een jong ventje was kreeg ik door toeval een oud boek in handen over Zuidelijk Mexico. De zwart-wit foto's van de door de tand des tijds zwaar aangevreten Mayapiramides spraken meteen tot mijn verbeelding. Verhalen over 19e-eeuwse ontdekkingsreizigers deden dat ook, zo zelfs, dat ik mezelf in mijn fantasie met een machete door de oerwouden van Centraal-Amerika zag trekken.

Je zou denken dat ik archeologie wilde gaan studeren, maar nee, het werd elektrotechniek omdat ik oude stofzuigers en dynamo's graag uit elkaar haalde, zonder ze overigens weer werkend te krijgen. Na mijn studie trok ik een jaartje op de fiets door Zuid-, Midden- en Noord-Amerika en kwam daarbij natuurlijk door plaatsen die ik in dat oude boek had gezien.

Daarna was ik korte tijd natuurkundeleraar, waarna ik een tweede expeditie ondernam: Afrika. Stanley en Livingstone waren me daar voor geweest maar voor mij was er toch nog veel te ontdekken, o.a dat ik reizen per fiets nóg interessanter vond dan natuurkunde en elektrotechniek. Langzaam veranderde ik in die jaren van fietsende elektrotechnicus in schrijvende reiziger. Ziedaar het trage maar onafwendbare proces dat leidde tot het idee om door de hele wereld te gaan fietsen, dus ook door Midden-Amerika.

Wat is een reiservaring daar die je voor altijd zal bijblijven?

Ik was in contact gekomen met Jan en Ineke de Smit die jarenlang fondsenwerving deden voor Ayuda Maya (Help de Maya's). Ik zocht ze op in het bergdorpje Samilha waar ze die dag een door hen en Wilde Ganzen gesponsord drinkwatersysteem gingen openen. Alle bewoners hadden zich op het gravelweggetje naar het dorp verzameld om Jan en Ineke met vier bestuursleden (ook Nederlanders) te verwelkomen. Voorzien van rode, witte en blauwe ballonnen en aangevoerd door negen militairen met vaandels en trommen trok de stoet feestelijk voor ons uit naar het dorpspleintje. Daar vielen Jan en Ineke en de delegatie uit Nederland vele dankbetuigingen ten deel.

Heb je je laatste reis zonder pech kunnen volbrengen?

Het materiaal is tegenwoordig oerdegelijk, waardoor ik nauwelijks meer materiaalpech heb. Dat maakt het reizen per fiets een stuk aangenamer, hoewel er wel wat aan romantiek verloren gaat, zoals gebroken cranks, trappers, velgen, spaken en assen tot het frame toe. Dat soort euveltjes voegde vroeger een extra dimensie toe aan mijn tochten.

Op deze reis bleef ik verschoond van die extra dimensie, afgezien van één keer op een grote steile afdaling. Door het extreem zware, langdurige remwerk in combinatie met het grote gewicht van mijn bagage, ging de buitenband op de gloeiend hete velg verschuiven ten opzichte van die velg, waardoor het ventiel afscheurde. Pats! Zo'n band is niet meer te plakken. Toen dit grapje zich voor de tweede keer op diezelfde afdaling voordeed stond ik met de handen in het haar.

Hoe ik me daaruit redde... lees dit nieuwe boek.

Je had het over materiaalpech vroeger. Hoe was het reizen in die tijd?

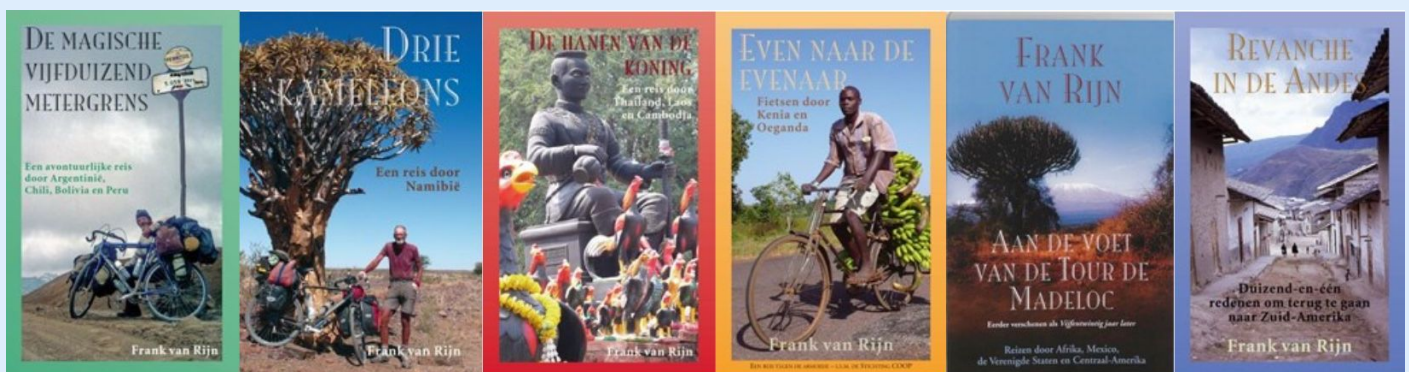
Toen ik beginjaren zeventig met mijn tochten begon, moest je vrijwel alles zelf uitzoeken. Internet en platte telefoons, met de wereld aan info er in, bestonden nog niet. Je zocht via via mensen die in een bepaald land waren geweest

en vroeg hoe de wegen er waren en of het water te drinken was. Je dronk water uit de kraan, uit putten of beekjes. Met chloorpillen 'zuiverde' je het water, wat eigenlijk verontreinigen was. Als ik wilde bellen naar huis om te vertellen dat ik nog leefde, moest ik naar een grote stad. Daar kon ik op het hoofdpstkantoor vele uren zitten wachten op een peperdure, vaak slechte verbinding met Nederland... als het lukte.

Waarom schrijf je boeken?

Als ik vroeger terugkwam van fietsvakantie vertoonde ik aan familie en vrienden mijn dia's. Als iedereen ze had gezien, of erbij had zitten slapen, was het voorbij, als een gedooft vuur dat geen warmte meer geeft. Na een aantal reizen betreurde ik het dat met die reiservaringen niets gebeurde. Langzaam kwam het idee op om te gaan schrijven. En dus waagde ik een poging en pende vel na vel vol. Na zeventig kantjes las ik het manuscript door en schrok van mijn geknoei. Ik borg de stapel teleurgesteld op, ergens achterin een kast waar hij nu nog ligt. Na dit debacle ging ik maar weer op reis. Na mijn thuiskomst waagde ik echter een nieuwe poging, waarbij ik het manuscript een keer of acht herschreef. Zo ontstond uiteindelijk mijn eerste boek.

Aanvankelijk schreef ik boeken om wat geld te verdienen waarmee ik dan weer kon reizen, nu schrijf ik boeken omdat ik het leuk vind.

Frank van Rijn – Een duizend meter hoge kerstboom - een fietsreis door het land van de Maya's

264 pag. • € 22,99 • 978 90 389 2848 7

